

FLOR DE LOTUS, SEQÜÈNCIA D'AIGUA

AMPARO FERNÁNDEZ

12 maig – 2 juliol 2023

Seguir un camí conegut és més o menys fàcil. És anar sobre segur i resulta difícil perdre's per viarans intransitables o anar a parar a terrenys erms envoltats per la boira. La gent tendeix a seguir els camins que coneixen i això és una llàstima, perquè sovint, és més enllà on es tornen a despertar les emocions veritables. Saltant pels marges, travessant els camps verges, és on trobem aquells artistes capaços d'explicar-nos les coses d'una altra manera; veus pròpies, discursos diferents. En aquests territoris, d'altra banda extraordinàriament fèrtils, germinen les obres de molts artistes que són invisibles per raons diverses. Potser perquè el seu tarannà els fa incapaçs de persistir en un món que només segueix les directrius del mercat o de la moda. O perquè necessiten una seguretat econòmica que l'art no els dona. Va ser en aquests terrenys sorprenents, i inexplorats, on des de Quadern Robat vam descobrir el treball fotogràfic d'Amparo Fernández, concretament la sèrie de fotografies titulada *Flor de Lotus*. Obra ara exposada en la seva totalitat, gràcies als interessos compartits, a l'Espai d'Art i Creació Can Manyé com a *Flor de lotus, seqüència d'aigua*.

A partir d'un treball documental sobre la conservació mediambiental dels medis aquàtics als jardins de Mossèn Cinto Verdaguier del Parc de Montjuïc de Barcelona, Amparo Fernández va dur a terme una investigació personal paral·lela, que va consistir en enregistrar l'evolució del creixement de la flor de lotus, des del seu naixement al llot del fons d'un estany, fins a la seva floració per sobre de l'aigua. Totes les seqüències d'aquest procés porten en si mateixes una forta càrrega simbòlica, podent-se establir un paral·lelisme espiritual amb la vida humana. I això ho trobem especialment a les religions orientals, des de l'antic Egipte, l'Índia, o la Xina. El lotus neix en zones fosques i fangoses, on, metafòricament, resideixen les ombres de l'existència, i a les que sempre es manté vinculat a través de les arrels. Per a la filosofia taoista, la buidor de les seves tiges simbolitza la capacitat de l'ésser humà de no deixar-se impregnar per les impureses externes que l'envolten durant el seu camí cap a la llum i l'aire. De forma al·legòrica, l'ésser humà és capaç de sorgir del fang, travessar i vèncer les dificultats i elevar-se fins a arribar a un pla espiritual superior.

A primera vista, les fotografies de la sèrie *Flor de Lotus, seqüència d'aigua* podrien semblar fotografies abstractes. Però una mirada més atenta ens fa descobrir una altra cosa: Amparo Fernández transita per l'estreta línia que separa la fotografia realista de l'abstracta. Les seves fotografies no s'aparten de la realitat, no abandonen deliberadament la reproducció dels objectes visibles, ben al contrari: és allò que registra la càmera el que reproduïxen les seves fotografies. De fet, la història de la fotografia corre paral·lela a la dels altres moviments artístics. Ja des dels inicis, l'abstracció va aparèixer com una possibilitat més del mitjà fotogràfic. La fotografia no només podia reproduir la realitat de forma objectiva, sinó transcendir-la buscant altres finalitats expressives. Aquest camí d'investigació ja es va iniciar a principis del segle XX, amb "vorticistes" britànics com Coburn i Pound, membres de la Bauhaus com Moholy Nagy i autors com Man Ray, que trobaria el seu encaix en el moviment surrealista. Posteriorment, Brassai dialogaria amb l'expressionisme abstracte i Ellsworth Kelly ho faria amb el minimalisme.

Així doncs, la fotografia sempre ha buscat nous resultats plàstics. Molts autors van seguir la línia que, malgrat l'experimentació, mai va deixar la realitat de banda. Per aquesta línia transiten les fotografies d'Amparo Fernández, mentre busquen l'equilibri entre atzar i control. La nostra fotògrafa sap el que busca, però deixa que la realitat la sorprengui (l'atzar). El tema (la flor de lotus) tampoc esdevé una finalitat, sinó un mitjà, de la mateixa manera que ho és la tecnologia que utilitza. La seva finalitat –potser– és fer un apropament a la naturalesa de caire transcendental, a la manera de la poetessa americana Emily Dickinson: veure com les coses més petites (les puces d'aigua, els capgrossos, les petites algues) es confabulen amb la grandesa del món i de l'univers.

Anna Belsa

Organitza

CAN MANYÉ
ESPAI D'ART I CREACIÓ

#canmanyarts

Amb el suport de

